

Warszawa, dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1055/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka (spr.)

Sędziowie: SO Michał Chojnowski

SR del. Kamila Róžańska

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Katarzyna Pawelec

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 26 kwietnia 2018 r.

sprawy A. R. (1) syna A. i S. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 279 § 1 k.k, art. 278 § 1 kk

M. B. (1) syna W. i H. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 279 § 1 k.k,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 6 czerwca 2017 r. sygn. akt IV K 1/15

I. w odniesieniu do oskarżonego M. B. (1) zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że :

1. uchyla rozstrzygnięcie oparte o przepis art. 63 § 1 kk zawarte w punkcie XII wyroku;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt XI kary łącznej roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat i oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;
3. w pozostałej części tenże wyrok w odniesieniu do oskarżonego M. B. (1) utrzymuje w mocy;

II. w odniesieniu do oskarżonego A. R. (1) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. A. S. (1) i adw. P. K. kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonych w instancji odwoławczej oraz podatek VAT;

IV. zwalnia oskarżonych A. R. (1) i M. B. (1) od opłaty za II instancję i pozostałych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

SSO Michał Chojnowski SSO Anna Zawadka SSR del. Kamila Róžańska

**Sygn. akt VI Ka 1055/17**

# UZASADNIENIE

**A. R. (1)** został oskarżony o to, że:

1. w nocy z 22/23 października 2014 r. w W. przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) dokonał włamania do piwnicy oznaczonej nr (...), po uprzednim wyważeniu okna, a następnie kradzieży mienia w postaci skrzynki metalowej z zawartością kompletu kluczy nasadowych, powodując tym straty o wartości 500 zł na szkodę D. L., a także z piwnicy oznaczonej nr (...) kradzieży roweru marki M. o numerze ramy (...), powodując tym straty o wartości 1000 zł na szkodę P. N.

**tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

2. w dniach 09-10 października 2014 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) dokonał włamania do piwnicy pomieszczenia hydroforni, po uprzednim wyłamaniu drzwi, a następnie kradzieży 2 sztuk manometrów o wartości 250 zł każdy oraz 3 sztuk. końcówek zaworów podpionowych czym spowodowano straty o łącznej wartości 1500 zł, na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej (...)

**tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

3. w okresie czasu od 18 sierpnia 2014 r. do dnia 21 sierpnia 2014 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) dokonał włamania do piwnicy przynależnej do mieszkania nr (...), po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe, a następnie kradzieży mienia w postaci 3 szafek kuchennych o wartości 600 zł oraz miniwieży marki S. o wartości 400 zł, czym spowodował straty o łącznej wartości 1000 zł. na szkodę B. S.

**tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

4. w nocy z 9 na 10 września 2014 r. w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru miejskiego marki T. koloru niebieskiego, który był przypięty linką zabezpieczającą do tarasu, powodując tym straty o wartości 1000 zł na szkodę M. C.

**tj. o czyn z art. 278 § 1 kk**

5. w nocy z 26 na 27 września 2014 r. w W. przy ul. (...) z terenu posesji dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki R. o numerze ramy (...), użytkowanego przez V. G., powodując tym straty o wartości 800 zł. na szkodę R. G.

**tj. o czyn z art. 278 § 1 kk**

6. w nocy z 02 na 03 października 2014 r. w W. przy ul. (...) z pod budynku nr (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru miejskiego marki K. o numerze ramy (...), powodując tym straty o wartości 1000 zł na szkodę A. S. (2)

**tj. o czyn z art. 278 § 1 kk**

7. w nocy z 13 na 14 października 2014 r. w W. przy ul. (...) z terenu klatki schodowej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru miejskiego koloru zielono-szarego, powodując tym straty o wartości 1000 zł. na szkodę J. M.

**tj. o czyn z art. 278 § 1 kk**

8. w dniu 10 października 2014 r. w W. przy ul. (...) z terenu klatki schodowej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru (...) o numerze ramy (...), powodując tym straty o wartości 999 zł na szkodę M. B. (2)

***tj. o czyn z art. 278 § 1 kk***

9. w dniu z 10 na 11 października 2014 r. w W. przy ul. (...) z terenu klatki schodowej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki B., powodując tym straty o wartości 2500 zł na szkodę J. S.

***tj. o czyn z art. 278 § 1 kk***

10. w dniu z 12 na 13 października 2014 r. w W. przy ul. (...) z terenu klatki schodowej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki (...) koloru czarno-czerwonego, powodując tym straty o wartości 728 zł na szkodę P. Ś.

***tj. o czyn z art. 278 § 1 kk***

**M. B. (1)** został oskarżony o to, że:

1. w nocy z 22/23 października 2014 r. w W. przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) dokonał włamania do piwnicy oznaczonej nr (...), po uprzednim wyważeniu okna, a następnie kradzieży mienia w postaci skrzynki metalowej z zawartością kompletu kluczy nasadowych, powodując tym straty o wartości 500 zł na szkodę D. L., a także z piwnicy oznaczonej nr (...) kradzieży roweru marki M. o numerze ramy (...), powodując tym straty o wartości 1000 zł na szkodę P. N.

***tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.***

2. w dniach 09-10 października 2014 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) dokonał włamania do piwnicy pomieszczenia hydroforni, po uprzednim wyłamaniu drzwi, a następnie kradzieży 2 sztuk manometrów o wartości 250 zł każdy oraz 3 szt. końcówek zaworów podpionowych czym spowodowano straty o łącznej wartości 1500 zł na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej (...)

***tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.***

3. w okresie czasu od 18 sierpnia 2014 r. do dnia 21 sierpnia 2014 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) dokonał włamania do piwnicy przynależnej do mieszkania nr (...), po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe, a następnie kradzieży mienia w postaci 3 szafek kuchennych o wartości 600 zł oraz miniwieży marki S. o wartości 400 zł, czym spowodował straty o łącznej wartości 1000 zł. na szkodę B. S.

***tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.***

4. w okresie czasu od dnia 31 października 2014 r. do dnia 03 listopada 2014 r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania do piwnicy oznaczonej numerem (...), po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe, a następnie kradzieży dwóch sztuk opon letnich 15 calowych, powodując tym straty o wartości 300 zł na szkodę M. A. (1)

***tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.***

5. w okresie czasu od dnia 03 listopada 2014 r. do dnia 05 listopada 2014 r. w W. przy u. (...) dokonał włamania do piwnicy oznaczonej numerem (...), po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe, a następnie kradzieży spawarki jednofazowej, powodując tym straty o wartości 300 zł na szkodę M. A. (1)

***tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.***

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 6 czerwca 2017r. w sprawie sygn. akt IV K 1/15:

I. oskarżonego **A. R. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 aktu oskarżenia z tym, że ustalił dodatkowo, iż po rozkręceniu od wewnątrz skobla drzwi piwnicy nr (...) dostał się do wnętrza otwartej piwnicy nr(...) skąd dokonał zaboru mienia tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279§1 kk wymierzył mu karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności

II. oskarżonego **A. R. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk z tym, że przyjmuje że wartość mienia którego zaboru dokonał oskarżony wynosiła 650 zł i za to na podstawie art. 279§1 kk wymierzył mu karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności

III. oskarżonego **A. R. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 3 aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 §1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **A. R. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. 4,5,6,7,8,9,10 aktu oskarżenia z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 kk i za każdy z nich na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności

V. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego **A. R. (1)** kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego **M. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 aktu oskarżenia z tym, że ustalił dodatkowo, iż po rozkręceniu od wewnątrz skobla drzwi piwnicy nr (...) dostał się do wnętrza otwartej piwnicy nr (...) a czyn wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279§1 kk wymierzył mu karę roku i 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności

VII. oskarżonego **M. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk z tym, że przyjmuje że wartość mienia którego zaboru dokonał oskarżony wynosiła 650 zł i za to na podstawie art. 279§1 kk wymierzył mu karę roku i 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności

VIII. oskarżonego **M. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 3 aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 §1 kk wymierzył oskarżonemu karę roku i 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego **M. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanych mu w pkt. 4 aktu oskarżenia z tym, że ustala, iż dokonał włamania poprzez otwarcie zamkniętej kłódki pasującym do zamka kluczem wbrew woli właściciela tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 §1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności;

X. oskarżonego **M. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanych mu w pkt. 5 aktu oskarżenia z tym, że ustalił, iż dokonał włamania poprzez otwarcie zamkniętej kłódki pasującym do zamka kluczem wbrew woli właściciela tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 §1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego **M. B. (1)** kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył mu karę roku i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 63 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt V wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **A. R. (1)** okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach 05.11.2014 r. do 07.11.2014 r., a ponadto na poczet orzeczonej w pkt. XI wobec oskarżonego **M. B. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach 09.11.2014 r. do 10.11.2014 r.;

XIII. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4§1 kk nałożył na oskarżonego **A. R. (1)** obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. M. kwoty 1000 (jeden tysiąc) złotych;

XIV. na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego wskazanego w wykazie Drz 4300/14 pod. poz. 2 poprzez zniszczenie;

XV. na podstawie art. 230 § 2 kpk dowód rzeczowy wskazany w wykazie dowodów rzeczowych Drz 4301/14 pod poz. 1 nakazał zwrócić B. S.;

XVI. przyznał adw. P. K. kwotę 840 złotych + VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. B. (1), którą to sumę nakazuje; wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa w dyspozycji Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe;

XVII. przyznał r.pr. A. S. (1) kwotę 588 złotych + VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. R. (1), którą to sumę nakazuje; wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa w dyspozycji Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe

XVIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych z obowiązku uiszczenia opłat i pozostałych kosztów sądowych, przenosząc poniesione wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych. Obrońca oskarżonego A. R. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1/ rażące naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, tj. art. 167 w zw. z art. 202 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez brak przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychiatry na okoliczność poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia i uniemożliwiło Sądowi I instancji prawidłową weryfikację kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie zarzuca się oskarżonemu, w sytuacji istnienia uzasadnionej wątpliwości co do jego poczytalności, wynikającej zarówno ze złożonych przez niego oświadczeń, ale i dowodów z wyjaśnień M. B. (1) oraz zeznań świadka A. P. ,

2/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia w zakresie orzeczonej kary, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk przez dowolną, a zarazem błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w zakresie wyjaśnień oskarżonego co do stosowania przez funkcjonariuszy policji przemocy, celem wymuszenia przyznania się przez niego do popełnienia czynów określonych w pkt od 2 do 10, aktu oskarżenia, a także co do oceny wyjaśnień oskarżonego M. B. (1), na okoliczność stosowania przez funkcjonariuszy policji, przemocy w trakcie przesłuchania;

3/ błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony A. R. (1) dopuścił się, popełnienia czynów opisanych w pkt od 2 do 10 aktu oskarżenia, pomimo iż oskarżony cofnął wyjaśnienia w tym zakresie, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu winy za popełnienie w/w przestępstw.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 kpk obrońca oskarżonego wnosił o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie, celem przeprowadzenia samodzielnych, opartych o opinię biegłych, ustaleń co do poczytalności oskarżonego w kontekście kwalifikacji prawnej czynu, ew. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego w zakresie czynów opisanych w pkt od 2 do 10 aktu oskarżenia i tym samym złagodzenie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby.

Obrońca oskarżonego M. B. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (art. 438 pkt 2 kpk) , a w szczególności:

1. art. 5 § 2 , 7, 92, 173 i 410 kpk poprzez pominięcie sprzeczności pomiędzy zeznaniami świadków i oskarżonego R. w zakresie osoby, która zażądała od A. P. zastawienia w lombardzie roweru oraz wskazaniu w trakcie przesłuchania przez A. P. osoby o imieniu M. co prawda z błędnym nazwiskiem ale pozwalające na wskazanie oskarżonemu R. osoby, która ma być współsprawcą czynów z pkt I-III aktu oskarżenia, co musi budzić wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego B. co do tych czynów, a w konsekwencji pominięcie zasady indubio pro reo.

2. art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez oparcie ustaleń faktycznych na fragmentach materiału dowodowego jedynie niekorzystnych dla oskarżonego, bez przeprowadzenia wszechstronnej analizy dowodów i należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, naruszenie zasady obiektywizmu, poprzez przyjęcie z góry założenia o dopuszczeniu się przez oskarżonego zarzucanych czynów, w konsekwencji przyjęcie tego założenia jako rozstrzygającego dla przeprowadzonej oceny dowodów , nierozważenie całokształtu materiału dowodowego i nie wskazanie wyraźnych, jasnych kryteriów w oparciu o które sąd uznał jedne dowody za wiarygodne, a innym tego przymiotu odmówił, uwzględnienie przy wyrokowaniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, czyli pomówienia przez oskarżonego R. w postępowaniu przygotowawczym nie potwierdzonych przed Sądem i świadka P., przy pominięciu licznych okoliczności przemawiających na korzyść oraz rozstrzygnięcie wszystkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk), polegający na:

3. uznaniu, że oskarżony w przypadkach czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt IV i V aktu oskarżenia otwierając piwnicę kluczem który był dla niego dostępny jako domownikowi E. Ł. dokonał pokonania przeszkody wbrew woli właściciela, a w konsekwencji dokonanie nieuprawnionego utożsamienia zabrania mienia wbrew woli jej właściciela z pokonaniem przeszkody wbrew tej woli,

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego B. kary (art. 438 pkt 1 kpk) poprzez

4. zaniechanie jej zawieszenia, mimo spełnienia ku temu przesłanek i naruszenie ustawowych dyrektyw wymiaru kary poprzez wskazanie, że podstawą zaniechania zawieszenia orzeczonej kary jest skazanie oskarżonego za czyn posiadania narkotyków i to popełniony po zarzucanych w niniejszym postępowaniu czynach.

5. naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 4 kpk), a to art. 45 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kpw i art. 4 § 1 kk poprzez ich nie zastosowanie mimo, że czyn opisany w pkt IV i V wyroku Sądu Rejonowego polegający na zabraniu celem przywłaszczenia dwóch kół oraz spawarki, należącego do M. A. (1), wyrządzający szkodę w wysokości jednorazowo 300 zł, nie był w chwili orzekania przestępstwem, a jedynie przedawnionym wykroczeniem.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wnosil o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w pkt I-III czynów a w zakresie czynów z pkt IV i V umorzenie postępowania,

- przyznanie kosztów obrony za II instancję ponieważ nie zostały opłacone w żadnej formie w całości lub części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych A. R. (1) i M. B. (1) są niezasadne dlatego nie zasługują na uwzględnienie zawarte w nich wnioski o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie obu oskarżonych ewentualnie o uchylenie w tym zakresie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Natomiast na uwzględnienie zasługiwał

tylko alternatywny wniosek obrońcy oskarżonego M. B. (1) zawarty w uzasadnieniu apelacji- o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego A. R. (1) wskazać należy, iż kontrola odwoławcza uzasadnia twierdzenie, że ocena materiału dowodowego przez Sąd meriti dokonana została z baczeniem na reguły zawarte w przepisach z art. 4 kpk, art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Wbrew zarzutom obrońcy orzeczenie Sądu Rejonowego nie jest dotknięte błędną oceną materiału dowodowego, jak też nie zawiera błędów w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia oraz innych uchybień, które miałyby wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Sprawstwo oskarżonego A. R. (1) w zakresie przypisanych mu czynów kradzieży z włamaniem oraz kradzieży opisanych w pkt I-IV części dyspozytywnej wyroku nie budzi wątpliwości. Argumentacja obrońcy oskarżonego podniesiona w apelacji nie podważa zasadności przedmiotowego orzeczenia Sądu I Instancji, albowiem w obliczu całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a następnie ujawnionego na rozprawie głównej, jawi się ono jako słuszne. Sąd Okręgowy nie podziela wniosku wywiedzionego przez obrońcę, iż wątpliwości istniejące w sprawie zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy zgodnie z treścią art. 7 k.p.k., kierując się zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, zachowując granice swobodnej oceny dowodów prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie a następnie dokonał prawidłowej subsumcji zachowań oskarżonego pod odpowiedni przepis w kodeksie karnym. Sąd ten zbadał i uwzględnił wszystkie okoliczności, o których mowa w art. 4 k.p.k. Stanowisko swoje Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący omówił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. był także chybiony z uwagi na to, że przepis ten nie mógł być in concreto obrażony przez Sąd Rejonowy. Wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł w oparciu o pełnię materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu. Treść zarzutu stawianego przez wnoszącego apelację wskazuje, że podważa on ocenę dowodów dokonaną w sprawie. Tymczasem zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny jedynie w przypadku, gdyby sąd opierał się na materiale dowodowym, który nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu o część ujawnionego materiału dowodowego, a taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca.

Podobnie na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut nieprzeprowadzenia badań sądowo-psychiatrycznych A. R. (1) z uwagi na jego uzależnienie od narkotyków. Oskarżony A. R. (1) na żadnym etapie postępowania w tej sprawie nie sygnalizował organom ścigania ani sądowi, że w przeszłości leczył się psychiatrycznie, neurologicznie lub odwykowo (k.55v,63v,465). Oskarżony podał jedynie, że jest uzależniony od amfetaminy. W ocenie Sądu nie nasuwa uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego jego uzależnienie od amfetaminy zaliczanej do substancji psychotropowych grupy II-P. Tym bardziej, że Sąd I instancji nie powziął żadnej wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w toku wielomiesięcznego postępowania sądowego, a dane o trybie życia, osobowości oskarżonego i jego zachowaniu się na rozprawach oraz w areszcie śledczym, wynikające z akt sprawy, nie wskazują na istnienie zaburzeń w sferze zdrowia psychicznego. Oskarżony na rozprawie oświadczył, że nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie czy odwykowo (k.465). Z książki zdrowia osadzonego (k.609-615) wynika, że w trakcie pobytu w areszcie śledczym był on tylko jeden raz konsultowany psychiatrycznie w dniu 09.08.2017r. z powodu wzmożonej pobudliwości nerwowej. Dokumentacja medyczna oraz opinia z AŚ W.(k.608) potwierdzają jedynie, że oskarżony A. R. (1) przed osadzeniem miał problemy z narkotykami. Natomiast w trakcie rocznego pobytu w warunkach izolacji nie podejmował prób samobójczych ani aktów agresji, nie został też skierowany na terapię odwykową.

Wbrew twierdzeniom obrońcy na istnienie wątpliwości co do poczytalności oskarżonego nie wskazują ani oświadczenia oskarżonego ani dowody z wyjaśnień osk. M. B. (1) oraz zeznań świadka A. P., które to dowody potwierdzają jedynie uzależnienie oskarżonego od narkotyków. Sam fakty zażywania przez oskarżonego narkotyków,

w sytuacji gdy w toku postępowania nie było żadnych podstaw do kwestionowania jego poczytalności, nie prowadzi automatycznie do zaistnienia wątpliwości co do jego stanu psychicznego. Ocena, czy istnieją wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, powinna być dokonywana w oparciu o całość materiału dowodowego i wszelkie okoliczności sprawy ( vide : postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r. II KK 366/13).

Wątpliwości co do poczytalności oskarżonego uzasadniające skorzystanie z pomocy biegłych, muszą występować w rzeczywistości i mieć oparcie w konkretnych, ujawnionych faktach, a nie sprowadzać się jedynie do deklaracji i przypuszczeń (por. wyrok SN z 20.07.2007r. III KK 73/07). W ocenie Sądu Odwoławczego żaden dowód nie wskazuje na uzasadnioną potrzebę przeprowadzenia badania psychiatrycznego oskarżonego w celu ustalenia czy stan psychiczny oskarżonego A. R. (1) wykazuje odstępstwa od normy tempore criminis albo wykazuje takie odstępstwa w toku toczącego się postępowania. Uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego muszą mieć bowiem oparcie w konkretnych okolicznościach ustalonych w sprawie, w konkretnych dowodach , a takich w tej sprawie Sąd Odwoławczy nie dostrzegł.

Sąd Okręgowy nie podzielił wyrażonego w apelacji stanowiska, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest zbyt ubogi aby można było przypisać oskarżonemu popełnienie przestępstw z art. 279 § 1 k.k. oraz art. 278 § 1 k.k. opisanych w pkt 2-10 aktu oskarżenia. W pełni zgadzając się ze szczegółowo przedstawionym wywodem logicznym Sądu I instancji należy stwierdzić, że podstawowym dowodem w niniejszej sprawie, na którym w głównej mierze Sąd Rejonowy oparł swoje rozumowanie o winie A. R. (1), są wyjaśnienia oskarżonego w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz protokół z eksperymentu procesowego podczas którego oskarżony wskazał miejsca dokonanych wspólnie z M. B. (1) kradzieży z włamaniem oraz dokonanych tylko przez siebie kradzieży rowerów. Oskarżony dokładnie opisał w jaki sposób dokonał tych przestępstw. Sąd Rejonowy poddał te dowody szczegółowej, wyczerpującej analizie prawidłowo wskazując, że okoliczności podawane w tych wyjaśnieniach dotyczące szczegółów dokonania tych kradzieży nie wskazują na to aby zostały wymyślone przez oskarżonego na potrzebę uzyskania zwolnienia po zatrzymaniu przez policję. Tym bardziej, że oskarżony A. R. (1) nie tylko wskazał miejsca w których dokonał kradzieży, ale także opisał szczegółowo sposób pokonania zabezpieczeń przy kradzieżach z włamaniem oraz przedmioty których zaboru dokonał. W przypadku kradzieży rowerów w sposób trafny wskazał, które z nich zabrał przecinając zabezpieczające linki, a które nie były w żaden sposób zabezpieczone. Zeznania pokrzywdzonych w pełni potwierdzają te szczegóły, które podał oskarżony, co wyklucza tezę podaną przez obrońcę, że oskarżony otrzymał od policji kartkę z adresami miejsc w których rzekomo dokonał przestępstw. Gdyby nie uczestniczył w dokonaniu tych przestępstw to skąd w takim razie znalazłyby pozostałe okoliczności dokonania kradzieży m.in. sposób pokonania zabezpieczeń poszczególnych piwnic czy rowerów. Ponadto dopiero po wskazaniu tych miejsc przez oskarżonego podczas eksperymentu procesowego, organy ścigania dołączyły akta dochodzeń umorzonych wobec niewykrycia sprawców, a zatem dopiero szczegóły podane przez oskarżonego pozwoliły policji na podjęcie na nowo tych dochodzeń.

Wbrew twierdzeniom obrońcy żaden dowód nie potwierdza wersji oskarżonego o stosowaniu wobec niego przez policję przymusu fizycznego lub psychicznego. Przesłuchani w tej sprawie funkcjonariusze policji I. K. i Ł. S. stanowczo temu zaprzeczyli. Jednocześnie oskarżony został zwolniony po upływie 32 godzin od zatrzymania przez policję i nie zgłosił się do lekarza na obdukcję aby udokumentować ślady ewentualnej przemocy w postaci „wykręcania rąk”. Śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy KRP W. (...) polegającego na stosowaniu przemocy i groźby bezprawnej wobec A. R. (1) i M. B. (1) w celu uzyskania określonej treści wyjaśnień w toku postępowania RSD 2581/14 tj. o czyn z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk , które toczy się w Prokuraturze Rejonowej w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie 1 Ds. 803.2017, postanowieniem z dnia 30 stycznia 2018r. zostało umorzone z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Pełnomocnik pokrzywdzonego A. R. (1) złożył zażalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa, które nie zostało jeszcze rozpoznane przez Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim, a zatem postanowienie nie jest jeszcze prawomocne. Należy jednak zwrócić uwagę, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa A. R. (1) złożył dopiero w dniu 20 marca 2017r., czyli po upływie ponad 2 lat od zatrzymania przez policję i złożenia wyjaśnień oraz w trakcie toczącego się już postępowania sądowego w tej sprawie. Brak więc podstaw do przyjęcia argumentacji wskazanej w



apelacji obrońcy, iż wyjaśnienia w których oskarżony przyznał się do dokonania 10 przestępstw zostały wymuszone przez policję. Podkreślić należy, że oskarżony A. R. (1) nawet na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odwołał jedynie to, że jego współnikiem w dokonaniu trzech przestępstw kradzieży z włamaniem, był M. B. (1). Twierdził, że policja zmusiła go do pomówienia kolegi, jednak nie zaprzeczył swojego w nich udziału. Należy zwrócić uwagę, że w swoich wyjaśnieniach obciążył oskarżonego B. tylko kradzieżami z włamaniem, natomiast nie pomówił go o udział w kradzieży rowerów, co także podważa tezę o wymuszeniu wyjaśnień na oskarżonym R. przez policję. Argumentacja obrońcy sprowadzająca się do podnoszenia nagłaśnianych medialnie przypadków stosowania przemocy przez funkcjonariuszy policji podczas prowadzonych śledztw oraz cytowania łacińskich paremii, nie mogła w tej sytuacji skutecznie podważyć jednoznacznej wymowy dowodów obciążających.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (1) wskazać należy iż faktycznie głównym dowodem obciążającym tego oskarżonego w zakresie czynów z pkt I-III są wyjaśnienia współoskarżonego A. R. (1). Sąd Odwoławczy nie zgadza się jednak z zarzutem naruszenia przepisów postępowania i pominięcia sprzeczności pomiędzy zeznaniami świadków oraz oskarżonego R. odnośnie osoby, która zażądała od A. P. zastawienia w lombardzie roweru będącego przedmiotem zaboru z pkt I. Wbrew argumentom skarżącego pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego A. R. (1) i zeznaniami świadka A. P. nie zachodzą sprzeczności, skoro oboje wskazują na oskarżonego M. B. (1) jako osobę, która uczestniczyła w namówieniu świadka do tego, aby zastawiła w lombardzie rower pochodzący z tego czynu przestępnego. Świadek A. P. konkubina A. R. (1) pomimo podania w toku dochodzenia innego nazwiska „P.”, trafnie podała imię i rozpoznała na rozprawie oskarżonego M. B. (1) jako osobę, która razem z jej konkubentem prosiła ją o wstawienie roweru do lombardu. Z zeznań świadka P. P. (2) wynika, że rower do lombardu został przyprowadzony przez kobietę, co tylko potwierdza wyjaśnienia oskarżonego A. R. (1) i zeznania A. P.. Wszystkie powyżej wskazane dowody łącznie z dokumentem w postaci umowy pożyczki lombardowej (k.20) potwierdzają, że to A. P. zastawiła rower w lombardzie ulegając prośbie oskarżonych, którzy z oczywistych powodów nie chcieli posługiwać się swoimi dowodami osobistymi.

Odnosnie zaś czynów z pkt IV -V Sąd Rejonowy zasadnie wskazuje na istotny dowód w postaci zeznań świadka E. Ł. z którego wynika, że chłopak jej córki M. B. (1) był u nich, czasami nocował i na pewno wiedział o kluczach do piwnicy M. A. (1). Świadek nie jednak nie wiedziała aby oskarżony razem z córką miał sprzątać tę piwnicę.

Wbrew argumentom skarżącego z zeznań tego świadka nie wynika aby oskarżony miał dostęp do tych pomieszczeń za wiedzą i wolą pokrzywdzonego. Z zeznań M. A. (1) (k.469) wynika, że klucze do piwnicy pozostawił do dyspozycji Z. Ł. z którym prowadził usługi budowlane. Kiedy spotkał oskarżonego M. B. (1), który był chłopakiem córki jego współnika, zapytał go o opony, które zniknęły z piwnicy, ale ten miał zaprzeczyć aby je zabrał. Następnie okazało się, że to właśnie on korzystając z kluczy pozostawionych u Ł., zabrał z piwnicy opony i spawarkę.

Zabór tych opon potwierdza także formularz przyjęcia odpadów metali w postaci jednej felgi aluminiowej, gdzie jako osoba przekazująca odpady figuruje oskarżony M. B. (1) (k.152). Przedmiotową felgę rozpoznał jako swoją własność M. A. (1) podczas okazania (k.167-168). Zasadnie więc wnioskuje Sąd meriti, że działanie oskarżonego miało na celu dostanie się do wnętrza tej piwnicy bez uszkodzenia zamka i zabranie stamtąd najpierw dwóch opon o wartości 300 zł, a następnie spawarki jednofazowej o wartości 300 zł na szkodę M. A. (1). Wbrew argumentom skarżącego takiego działania nie można zakwalifikować jedynie jako kradzieży mienia tj. z art. 119 § 1 kw ze względu na niską wartość skradzionych rzeczy, która nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

Działanie oskarżonego opisane w pkt IV -V nie było jedynie dwoma wykroczeniami, lecz przestępstwami kradzieży z włamaniem. Włamaniem jest bowiem otwarcie drzwi dopasowanym lub skradzionym kluczem ponieważ z faktu zamknięcia zamka wynika wola właściciela lub posiadacza, aby zabezpieczyć przedmiot przed kradzieżą (Michalski [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 953-954). Do przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k. nie znajduje zastosowania regulacja zawarta w art. 119 § 1 k.w., prowadząca do zjawiska kontrawercjonalizacji kryminalizacji zamachów na mienie. Oznaczona w art. 119 § 1 k.w. wartość progowa przedmiotu kradzieży, która w przypadku typu określonego w art. 278 § 1 przekraczać musi kwotę 1/4 minimalnego miesięcznego wynagrodzenia, aby zachowanie mogło być kwalifikowane jako występki, nie odnosi się do przestępstwa przewidzianego w art. 279 § 1 k.k. Przesądza o tym treść

art. 130 § 2 k.w., który wyłącza zastosowanie przepisu art. 119 § 1 k.w., ograniczającego wykroczenie kradzieży do wypadków, gdy sprawca dopuszcza się takiej kradzieży z włamaniem.

Sąd Rejonowy słusznie zatem nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, że policja wymuszała na nim zeznania i był już zmęczony, dlatego przyznał się do popełnienia czynów z pkt IV i V. W świetle zeznań świadków M. A. (1) i E. Ł. należy uznać, że ta wersja wyjaśnień oskarżonego jest nieudolną próbą uniknięcia odpowiedzialności za popełnione występki. Tym bardziej, że oskarżony M. B. (1) nie przyznał się przecież do wszystkich zarzuconych mu czynów, a jedynie do dwóch spośród pięciu zarzuconych występków. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma także żadnych podstaw aby uznać, że oskarżony A. R. (1) obciążył bezzasadnie oskarżonego M. B. (1) współodpowiedzialnością za czyny z pkt I-III, tylko dlatego, że się go nie obawiał, a policja zmuszała go aby wskazał osobę z którą współdziałał.

Rację ma więc Sąd Rejonowy wskazując, że obaj sprawcy w ramach czynów z pkt I -III działali wspólnie i w porozumieniu, obejmując swoją świadomością oraz zgodą całe działanie. Należy podkreślić, iż rozwiązanie przyjęte w art. 18 § 1 KK znajduje zastosowanie do tzw. współsprawstwa właściwego (dopełniającego), charakteryzującego się tym, że poszczególni współdziałający wypełniają znamiona czynu zabronionego tylko w części ustalonej w wyniku podziału ról. Konstrukcja ta pozwala przypisać każdemu ze współdziałających całość wynikającego z porozumienia czynu zabronionego, a nie tylko wyodrębniony fragment zachowania każdego z nich (zob. P. Kardas, w: Zoll (red.), Kodeks karny, t. I, 2007, s. 253; A. Sakowicz, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część ogólna, t. I, 2011, s. 650; Wąsek, Kodeks karny, s. 235; wyr. SA w Gdańsku z 22.4.2015 r., II AKa 98/15, Legalis). W konsekwencji każdy ze współsprawców odpowiada również w tej części, w jakiej czynu zabronionego "własnoręcznie" nie zrealizował, ale objęta była porozumieniem.

Nie ma także racji skarżący zarzucając organom ścigania brak podjęcia próby weryfikacji wyjaśnień współoskarżonego A. R. (1) w kwestiach nie objętych zarzutami tj. ustalenia źródła pochodzenia znalezionych u oskarżonego R. kamery i aparatu fotograficznego, które posiadały własne numery i gdyby zostały skradzione to zdaniem skarżącego powinny figurować w ewidencji policji. Tymczasem z notatki urzędowej (k. 60) wynika, że policja ustaliła, iż kradzież z włamaniem przy ul. (...), skąd został skradziony aparat fotograficzny nie została zgłoszona. Należy zauważyć, iż część pokrzywdzonych osób nie zgłasza na policję faktu włamania do piwnicy, ze względu na małą wartość skradzionych rzeczy oraz z powodu niskiej wykrywalności sprawców takich przestępstw.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wniesiona przez obrońcę oskarżonego apelacja, w zakresie w jakim kwestionuje winę oskarżonego M. B. (1), nie jest zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego nie doszło w tej sprawie do obrazu przepisu art. 5 § 2 k.p.k., bowiem nie ma jakichkolwiek przesłanek wskazujących, że naruszono zasadę domniemania niewinności, nie zachodzą w tej sprawie nie dające się usunąć wątpliwości, bowiem przy wyczerpującym materiale dowodowym Sąd wszelkie wątpliwości rozstrzygnął dokonując zasadnej, jak wyżej podkreślono, oceny dowodów.

W świetle powyższych dowodów zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie M. B. (1) za winnego popełnienia czynów przypisanych mu w pkt VI-X zaskarżonego wyroku, okazał się nietrafny. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wniesiona przez obrońcę oskarżonego apelacja, w zakresie w jakim kwestionuje winę oskarżonego odnośnie czynów z art. 279 § 1 k.k., nie jest zasadna.

Orzeczone wobec oskarżonego M. B. (1) kary jednostkowe rok i 2 miesiące pozbawienia wolności nie noszą cech rażącej niewspółmierności, byłyby takie dopiero wówczas, gdyby w odczuciu społecznym były karami niesprawiedliwymi, a takiej oceny nie sposób wyprowadzić w realiach niniejszej sprawy, jeśli się uwzględni ilość tych przestępstw oraz rozmiar wyrządzonych szkód. Nie bez znaczenia dla wymiaru kary wobec oskarżonego jest również to, że działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a szkody wyrządzone przestępstwami opisanymi w pkt I-III są znacznie większe, jeśli weźmie się pod uwagę wartość zniszczeń związanych z dokonaniem włamaniem i pokonaniem zabezpieczeń. Zachowanie oskarżonych naraziło więc pokrzywdzonych na dodatkowe straty.

Kara rok i 2 miesiące pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego M. B. (1) za każdy z przypisanych występów kradzieży z włamaniem są adekwatne do stopnia winy oskarżonego oraz znacznej społecznej szkodliwości czynów, których się dopuścił. W ocenie Sądu Okręgowego kary w takim wymiarze uwzględniają we właściwy sposób, wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego oraz sposób i rodzaj popełnionych przez niego przestępstw. Natomiast kara łączna w wymiarze roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona na zasadzie asperacji, bardzo zbliżonej do absorpcji, z pewnością nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Sąd rejonowy wziął wprawdzie pod uwagę jako okoliczność łagodzącą to, że oskarżony naprawił wyrządzoną szkodę pokrzywdzonemu M. A. (1) przekazując mu kwotę 400 zł, która miała pokryć w całości jego roszczenia. Rację ma jednak skarżący, iż Sąd nie uwzględnił właściwości i warunków osobistych oskarżonego M. B. (1). Nie można bowiem zgodzić się z argumentem, iż warunkowemu zawieszeniu wykonania kary sprzeciwia się brak pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zdaniem Sądu Okręgowego warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres 3 lat próby będzie wystarczające do zweryfikowania trafności prognozy kryminologicznej, która w obecnej chwili w świetle wywiadu kuratora jest pozytywna i wskazuje, że orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny nie jest konieczne. Celowe jest także orzeczenie dozoru kuratora, który będzie kontrolował zachowanie oskarżonego w okresie próby.

Oskarżony M. B. (1) mieszka z rodzicami, ale płaci alimenty na córkę z nieformalnego związku i ma z nią dobry kontakt. Oskarżony pracuje jako pracownik budowlany, a od października 2017r. miał podjąć pracę w hotelu jako inspektor służby pięter. Obecnie oskarżony nie ma kontaktu z narkotykami i utrzymuje abstynencję, kontynuując leczenie odwykowe w Gminnym Punkcie Konsultacyjnym ds. uzależnień w J.. W ocenie kuratora w oskarżonym nastąpiła pozytywna zmiana, wydorósł i uregulował swoje zobowiązania finansowe. Dozór kuratora orzeczony wobec niego w innej sprawie przebiega w sposób prawidłowy. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony już po popełnieniu przestępstw wykazał dużą aktywność na rzecz stabilizacji swojej sytuacji zawodowej, rodzinnej i prawnej, a w ostatnim okresie policja nie podejmowała wobec niego interwencji.

Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę tych właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz sposobu życia po popełnieniu przestępstwa, które świadczą o znaczącej poprawie zachowania. Z danych o karalności wynika, że ostatni wyrok skazujący został wydany wobec oskarżonego w dniu 27.02.2015r. i od tego momentu oskarżony przestrzegał porządku prawnego i nie wchodził w kolizję z prawem. Oskarżony był tylko jeden raz karany za przestępstwo innego rodzaju tj. z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a skazanie nastąpiło już po popełnieniu przestępstw w tej sprawie, a zatem w dacie popełnienia tych czynów był osobą niekaraną.

W ocenie Sądu wzgląd na społeczne oddziaływanie kary nie sprzeciwia się warunkowemu zawieszeniu jej wykonania, a w ten sposób ukształtowany wymiar kary stanowić będzie wystarczającą przestrożę przed powrotem na drogę przestępstwa w przyszłości i uświadomi oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstwa. Tym bardziej, że w przypadku ponownego naruszenia porządku prawnego oskarżonemu będzie grozić zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności przez cały okres próby i kolejnych 6 miesięcy od jego zakończenia.

Odnosząc się do wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego A. R. (1) stwierdzić należy, iż zarówno kary jednostkowe wymierzone za poszczególne czyny, jak i karę łączną należy uznać za prawidłową reakcję prawno- karną na popełnione przez niego przestępstwa. Kara łączna 2 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynów, których się dopuścił.

Nie ma racji obrońca podnosząc, że sąd I instancji podczas ustalania wymiaru kary skupił się wyłącznie na okolicznościach przemawiających na niekorzyść oskarżonego, minimalizując okoliczności łagodzące. Skarżący zarzuca, iż Sąd nie uwzględnił pozytywnej prognozy kryminologicznej, a oskarżony zdaniem skarżącego zerwał wszelkie kontakty z dotychczasowym środowiskiem i pozytywnie rokuje na przyszłość. Trudno przy tym ustalić na jakiej podstawie skarżący opiera swoją argumentację w przypadku osoby oskarżonego wielokrotnie karanego za przestępstwa przeciwko mieniu i przebywającego nieustannie od dnia 24.09.2016r. w warunkach izolacji penitencjarnej.

Zgodnie z art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. A. R. (1) przypisano popełnienie 10 przestępstw, w tym trzech kradzieży z włamaniem, a przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. zagrożone jest karą od roku do lat 10 oraz siedmiu kradzieży z art. 278 § 1 k.k. zagrożonych karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Jak wynika z aktualnych danych o karalności A. R. (1) jest sprawcą siedmiokrotnie karanym za przestępstwa przeciwko mieniu (k.642-643). W obliczu tych okoliczności, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, nie mogą spowodować obniżenia wymiaru kary łącznej i zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, zgodnie z sugestią obrońcy. Co więcej mogłoby to być niesprawiedliwe w odczuciu społecznym, zaś sprawcę czynów zabronionych utwierdzać w przekonaniu o bezkarności. Czyny, których dopuścił się oskarżony cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości, choćby z uwagi na wysokość szkód nimi wyrządzonych.

Sąd Rejonowy skazując A. R. (1) na karę 2 lat pozbawienia wolności wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie przez niego obszernych wyjaśnień. Powyższe ma ogromne znaczenie dla wymiaru kary, lecz nie może zwolnić oskarżonego z konieczności poniesienia kary adekwatnej to popełnionych przestępstw. Kara musi bowiem spełniać oprócz zadań prewencji indywidualnej również zadania prewencji generalnej. Kara jest jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanych postaw (vide wyrok SA w Gdańsku z dnia 13 lipca 2017 roku, sygn. akt II AKa 156/17, LEX 2375017).

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy słusznie Sąd I instancji nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uznając, iż takie rozstrzygnięcie nie byłoby wystarczające z uwagi na potrzebę wychowawczego oddziaływania kary. (...) Aby możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi nabrać przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzeganego porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa.” (zob. też wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie sygn. akt: IV Ka 166/15 ). W przypadku oskarżonego A. R. (1) prognoza kryminologiczna w kontekście dotychczasowej linii jego życia nie może być pozytywna.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż orzeczony przez Sąd I Instancji obowiązek naprawienia szkody, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. M. wskazanej w wyroku kwoty, jest zasadny. Zgodnie z brzmieniem art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd Rejonowy uzasadniając orzeczony środek kompensacyjny słusznie wskazuje na wysokość straty poniesionej przez pokrzywdzoną J. M. na skutek działalności oskarżonego A. R. (1). Stosunkowo niewysoka wartość szkody pozwala przypuszczać, że oskarżony będzie w stanie naprawić wyrządzoną szkodę po opuszczeniu zakładu karnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu A. R. (1) kara jest karą sprawiedliwą, zaspokaja społeczne poczucie sprawiedliwości jak również osiągnie wobec oskarżonego skutek prewencyjny, a więc zapobiegnie popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa w przyszłości w przeciwieństwie do kary z zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania, która, stosowana wobec oskarżonego w przeszłości, takiego celu nie osiągnęła.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o obowiązujące przepisy. Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zdecydował się zwolnić obu oskarżonych z obowiązku ponoszenia tych kosztów dochodząc do przekonania, że wobec braku dochodów ich uiszczenie przekracza możliwości finansowe obu oskarżonych.

Wynagrodzenie dla obrońców oskarżonych za obronę udzieloną z urzędu w postępowaniu odwoławczym przyznano w oparciu o podstawę prawną z art. 618 § 1 pkt 11 kpk., ustalając jego wysokość zgodnie z § 4 i § 17 ust. 2 pkt

4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r. , poz. 1801).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

SSR (del.) Kamila Różańska SSO Anna Zawadka SSO Michał Chojnowski